

NEDĚLE, 15. SRPNA

17:22

Od té doby, co jsem se omylem stala vegetariánkou, je život dost těžký.

Dnešek začal špatně. Vzbudila jsem se a cítila slaninu. Taťka ji smažil dole a pak tu vůni rozvíval po celém domě časopisem. „HmMMM, slanina!“ volal. „Tak křupavoučká a dobroučká!“

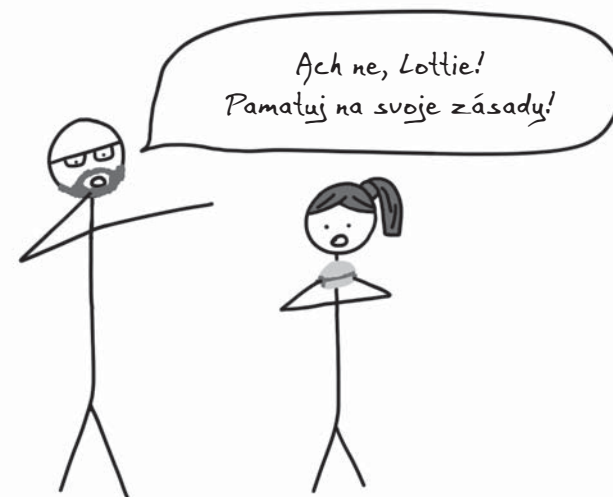
Někdy si nejsem jistá, kdo je u nás ten dospělý a kdo dítě.

Nalila jsem si mlíko na lupínky a předstírala, jak hrozně moc mi chutnají, protože jsem nechtěla, aby měl taťka pocit, že nade mnou vyhrál.

„Mmm, lupínky!“ prohlašovala jsem a hladila si břicho. „Tak výživné a... hnědé.“ Ale asi jsem tím nikoho nepřesvědčila – určitě ne potom, co jsem se kvůli jednomu zvláště suchému soustu málem zadusila.

Bohužel taťka nechal na lince jeden kousek slaniny. Snažila jsem se ho ignorovat, ale pořád po mně pokukoval. Nemohla jsem si pomoci. Rychle jsem ho nacpala do housky a natřela ho kečupem.

Zrovna když jsem se chtěla pořádně zakousnout, taťka vyskočil zpoza lednice. Přistihl mě při činu.

ARGH! PROČ JSOU ZÁSADY TAK HROZNĚ OTRAVNÉ?!

Položila jsem housku se slaninou zpátky a taťkovi jsem elegantně poděkovala za to, jakou má o mě starost.

Já se ale nevzdávám. Nespadnu hned při první překážce. Budu si dál razit cestu vpřed. Když přišel čas na odpolední svačinu, tak jsem si uvědomila, že už jsem **CELÝ DEN** neměla ani kousek masa!*